

Roma întemeiază viziunea — Numărul nouă

Kunanira lby'Urufatiro: Impaka ku byerekeye 'Ibitambo bya Buri Munsu' n'Ingaruka zo Guhakana Ukuri mu Buheto bw'Abadiventisiti

Jeff Pippenger

2024-08-21

Në këtë kohë po trajtojmë vijën profetike të polemikave brenda historisë adventiste që kanë ndodhur lidhur me simbolet e ndryshme të Romës. Në këtë kohë po trajtojmë “të përditshmen” në librin e Danielit. Ajo polemikë përfaqëson një refuzim të themeleve të Adventizmit, refuzimin e autoritetit të Frymës së Profecisë dhe refuzimin e lajmëtarit që ishte zgjedhur nga Perëndia. Refuzimi i veprës së Millerit përfaqëson gjithashtu një refuzim të udhëzimit që i ishte dhënë Millerit nga engjëj qiellorë, të cilët e drejtuan Millerin drejt kuptimit të tij të mesazhit të prodhuar nga rritja e njohurisë kur libri i Danielit u shvulos në vitin 1798.

Cei care resping adevărul care identifikë puterea (Roma pëgënë) ce a împiedicat descoperirea puterii papale în 2 Tesaloniceni aratë që nu iubesc adevărul, iar pentru që resping iubirea adevărului, primesc o minciunë. Minciuna, la rândul ei, aduce peste ei o puternicë amëgure. Minciuna este cauza, iar puternica amëgure pe care o primesc este efektil. Lipsa iubirii pentru adevër este motivaia lor. Minciuna reprezintë alegerea unei acceptëri pluraliste a doctrinei biblice, în opozitie cu aceia care cred în adevëruil absolut. De aceea reprezentarea lui Isaia a puternicei amëguri din scrierile lui Pavel este redatë ca amëguri, nu doar ca o amëgure. Cealaltë categorie îi cuprinde pe aceia care iubesc adevëruil, acceptë premisa adevëruil absolut și sunt identifikëti de Isaia drept cei care tremurë la cuvântul lui Dumnezeu.

Așa zice Domnul: „Cerule este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele. Unde este casa pe care Mi-o zidiți? Și unde este locul odihnei Mele? Căci toate aceste lucruri mâna Mea le-a făcut, și toate acestea au luat ființă”, zice Domnul. „Dar spre omul acesta voi privi: spre cel sărac și cu duhul zdrobit, și care tremurë la cuvântul Meu. Cel ce înjunghie un bou este ca și cum ar ucide un om; cel ce jertfește un miel, ca și cum ar tăia gâtul unui câine; cel ce aduce un dar de mâncare, ca și cum ar aduce sânger de porc; cel ce arde tãmâie, ca și cum ar binecuvânta un idol. Da, ei și-au ales căile lor, și sufletul lor își gësește plăcerea în urăciunile lor. Și Eu le voi alege nenorocirile și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, ei n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut. Ascultați cuvântul Domnului, voi care tremurați la cuvântul Lui: Frații voștri, care vë urau, care vë alungau din pricina Numelui Meu, ziceau: «Să fie proslăvit Domnul!» Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi dați de rușine.” Isaia 66:1–5.

Cei ce tremurë la Cuvântul lui Dumnezeu sunt proscrisii lui Israel, care, în zilele de pe urmă, sunt cei reprezentați ca steagul.

Și El va înălța un steag pentru neamuri, va aduna pe surghiuniții lui Israel și va strânger laolaltë pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:12.

Dumnezeu arată limpede că El este Cel care a făcut casa pe care clasa celor ce aduc ofrande stricate pretinde că a făcut-o. Tocmai în acea casă își pun ei încrederea atunci când proclamă: „acesta este templul Domnului.”

Stați în poarta casei Domnului și vestiți acolo cuvântul acesta și spuneți: Ascultați cuvântul Domnului, voi toți ai lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea. Ieremia 7:2-4.

Cei ce „se încred” în cuvinte mincinoase sunt cei care cred o minciună. Casa pe care a zidit-o Domnul a fost ridicată pe temelia pe care tot El a făcut-o. Clasa care a refuzat să răspundă când Dumnezeu a chemat și-a ales propriile căi și și-a găsit plăcerea în urâciuni. Ei au ales „căi” și „urâciuni”, la plural, când Ieremia a afirmat că era numai o singură cale pe care să umble înăuntru.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri, și vedeți, și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” „Am pus și străjeri peste voi, zicând: «Ascultați sunetul trâmbiței.»” Dar ei au zis: „Nu vom asculta.” De aceea ascultați, voi neamuri, și cunoaște, o adunare, ce este între ei. Ascultă, pământule: iată, voi aduce nenorocire peste poporul acesta, chiar rodul gândurilor lor, pentru că n-au ascultat cuvintele Mele, nici legea Mea, ci au lepădat-o. La ce-Mi folosește tămâia care vine din Șeba și trestia mirositoare dintr-o țară depărtată? Arderile voastre de tot nu-Mi sunt plăcute, nici jertfele voastre nu-Mi sunt plăcute.” Ieremia 6:16-20.

În capitolul cincisprezece, Ieremia numește adunarea rea, care n-a voit să asculte, deși avea urechi, „adunarea batjocoritorilor”. Acestei adunări i-a fost dat un „străjer” atât în istoria primei și celei de-a doua solii îngerești, cât și din nou în istoria celei de-a treia îngerești, însă ea a refuzat să umble pe calea cea bună, care sunt cărările cele vechi. În schimb, a umblat pe „căi”. Din această pricină, Isaia arată că Dumnezeu va alege mai multe amăgiri, pentru că ei au ales o pluralitate de căi false în locul căii absolute a cărărilor celor vechi. Ca și în mărturia lui Isaia, închinarea adunării batjocoritorilor este respinsă de Domnul. Sora White asociază în mod direct pluralitatea amăgirilor din Isaia cu lucrarea de amăgire puternică a lui Pavel și o așază în contextul respingerii adevărilor fundamentale, temelia pe care Domnul Și-a zidit și Își zidește casa.

„Cel care vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut mare lumină: «Ei nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.» Da, ei și-au ales propriile căi, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. «Și Eu le voi alege amăgirile și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu-Mi făcea plăcere.» «Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», «ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire.» Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate să înșele mintea decât prefăcătoria că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu primește lucrările tale, când, în realitate, lucrezi multe lucruri după politica lumească și păcătuiești împotriva lui Iehova? O,

este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, au nevoie de toate.»”

„Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși, care își păstrează veșmintele nepătate. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce o nimicire năprasnică vine asupra lor. Dacă nu va exista o pocăință deplină, dacă oamenii nu își vor smeri inimile prin mărturisire și nu vor primi adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când curățirea va avea loc în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în nepăsare, laudându-ne că suntem bogați, îmbogățiti și că nu ducem lipsă de nimic.

„Кой може истинно да каже: „Нашето злато е изпитано в огъня; нашите дрехи са неопетнени от света“? Видях как нашият Наставник посочваше дрехите на тъй наречената праведност. Като ги съблече, Той откри нечистотата отдолу. Тогава ми каза: „Не виждаш ли как те престорено са прикрили своята нечистота и гниlostта на характера? „Как стана блудница верният град!“ Домът на Моя Отец е превърнат в тържище, място, откъдето Божественото присъствие и слава са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.

În pasaj, adunarea batjocoritorilor a lui Ieremia este identificată drept laodiceeni, care sunt fecioare neînțelepte.

„Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, descrisă ca fiind starea Laodiceei.” Review and Herald, 19 august 1890.

Fecioarele neînțelepte își manifestă lipsa untdelemnului la venirea Strigătului de la Miezul Noptii, când primesc o amăgire care se armonizează cu propria lor alegere anterioară privind calea pe care să o urmeze, în timp ce resping cărările cele vechi ale lui Ieremia. Cărările cele vechi sunt locul unde se găsesc odihna și învierea, iar odihna și învierea sunt ploaia târzie.

„Mi-a fost îndreptată privirea către timpul când solia celui de-al treilea înger se încheia. Puterea lui Dumnezeu se odihni asupra poporului Său; ei își împliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul de încercare dinaintea lor. Ei primiseră ploaia târzie, sau învierea de la fața Domnului, iar mărturia vie fusese reînviată. Ultima mare avertizare răsunase pretutindeni și îi tulburase și îi înfuriase pe locuitorii pământului care nu voiau să primească solia.” Early Writings, 279.

În timpul revărsării Duhului Sfânt este revărsată și lucrarea de rățăcire puternică asupra fecioarelor nechibzuite laodiceene, care nu iubesc adevărul și, prin urmare, au ales să creadă o minciună în locul adevărului. Respingerea adevărului este echivalată cu respingerea legii, căci legea lui Dumnezeu este întrupată în regulile Sale profetice.

„Descoperirea nu este crearea sau inventarea a ceva nou, ci manifestarea a ceea ce era, până la descoperire, necunoscut ființelor omenești. Marile și veșnicele adevăruri cuprinse în Evanghelie sunt descoperite prin cercetare stăruitoare și prin smerirea noastră înaintea lui Dumnezeu. Învățătorul divin călăuzește mintea căutătorului smerit al adevărului; iar, prin

îndrumarea Duhului Sfânt, adevărurile Cuvântului îi sunt făcute cunoscute. Și nu poate exista o cale de cunoaștere mai sigură și mai eficientă decât aceea de a fi astfel călăuzit. Făgăduința Mântuitorului a fost: «Când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul.» Prin împărtășirea Duhului Sfânt suntem făcuți să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Psalmistul scrie: «Cum își va curăți un tânăr calea? Îndreptându-se după cuvântul Tău. Te-am căutat din toată inima mea: nu mă lăsa să rătăcesc de la poruncile Tale.... Deschide-mi ochii, ca să privesc lucruri minunate din legea Ta.»”

„Suntem îndemnați să căutăm adevărul ca pe o comoară ascunsă. Domnul deschide înțelegerea adevăratului căutător al adevărului, iar Duhul Sfânt îl face în stare să cuprindă adevărurile revelației. La aceasta se referă psalmistul când cere ca ochii lui să fie deschiși, ca să poată vedea lucruri minunate în Lege. Când sufletul tânjește după desăvârșirile lui Isus Hristos, mintea este făcută în stare să înțeleagă slava lumii mai bune. Numai prin ajutorul Învățătorului divin putem înțelege adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. În școala lui Hristos învățăm să fim blânzi și smeriți, pentru că ni se dă o înțelegere a tainelor evlaviei.” Sabbath School Worker, 1 decembrie 1909.

A respinge mesajul sau metodologia ploii târzii înseamnă a respinge Legea lui Dumnezeu. Când Ieremia a declarat că „n-au ascultat cuvintele Mele, nici Legea Mea, ci au lepădat-o”, el este în acord cu Osea.

O meu povo é destruído por falta de conhecimento; porque tu rejeitaste o conhecimento, também eu te rejeitarei, para que não sejas sacerdote diante de mim; visto que te esqueceste da lei do teu Deus, também eu me esquecerei de teus filhos. Oseias 4:6.

Cunoașterea pe care cei neînțelepți o resping este sporirea cunoștinței, identificată de Daniel ca având loc la vremea sfârșitului. La vremea sfârșitului, în 1798, și apoi din nou la vremea sfârșitului, în 1989, a avut loc o sporire a cunoștinței, care a fost formalizată de solul pe care Dumnezeu a ales să-l folosească în timp ce așeza temelia fiecăreia dintre aceste două generații paralele. Aceste adevăruri fundamentale au fost organizate potrivit anumitor reguli biblice care au fost descoperite solilor aleși ai istoriilor lor respective, iar aceste adevăruri fundamentale sunt vechile cărări ale lui Ieremia și sunt adevărurile care, în cele din urmă, reprezintă un deosebit mesaj de la miezul nopții și al mării strigări. Ploaia târzie produce mesajul Strigătului de la Miezul Noptii în istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar după aceea produce mesajul mării strigări în istoria adunării celeilalte turme a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon. Ploaia târzie este atât un mesaj, cât și metodologia care produce mesajul. Sporirea cunoștinței a lui Daniel inițiază un proces de încercare în trei pași.

Și el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.” Daniel 12:9, 10.

Cei răi ai lui Daniel sunt fecioarele nechibzuite din Matei, care aleg să-și păstreze starea laodiceană. Starea lor se manifestă în al treilea pas al celor trei încercări din Daniel, când atât cei înțelepți, cât și cei răi sunt puși la încercare. Încercarea finală este locul unde se execută judecata,

iar ambele categorii arată dacă au untelemnul.

„Iarăși, aceste parabole învață că nu va mai exista timp de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei este încheiată, urmează imediat despărțirea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei categorii este hotărâtă pentru totdeauna.” Parabolele Domnului Hristos, 123.

Manifestarea caracterului la cea de-a treia probă îi identifică pe închinători fie ca laodiceeni neînțelepți, fie ca filadelfieni înțelepți. Proba finală este împlinită în legătură cu solia ploii târzii, care a fost adusă la lumină prin metodologia ploii târzii. A respinge metodologia ploii târzii așază un suflet în poziția în care nu poate înțelege solia ploii târzii. Solia și metodologia sunt identificate de Isaia ca fiind proba finală.

Kome će on produčiti znanju? i kome će dati da razumije nauk? Onima koji su odviknuti od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijest mora biti na zapovijest, zapovijest na zapovijest; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo. Jer će mucavim usnama i drugim jezikom govoriti ovome narodu. Njima je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati umornome da počine; i ovo je osvježenje; ali oni nisu htjeli slušati. Ali riječ Gospodnja bijaše im: zapovijest na zapovijest, zapovijest na zapovijest; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo; da bi išli, i pali nauznak, i bili slomljeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Zato čujte riječ Gospodnju, vi podrugljivi ljudi, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Jer ste rekli: Savez smo sklopili sa smrću, i sa Šeolom smo u sporazumu; kad prođe preplavljujuća bič, neće doći do nas; jer smo laž učinili svojim utočištem i pod prijevaramo smo se sakrili. Zato ovako govori Gospod Gospod: Evo, polažem na Sionu za temelj kamen, prokušan kamen, dragocjeni ugaoni kamen, siguran temelj; tko vjeruje, neće hitati. I sud ću položiti za mjerilo, a pravednost za visak; i tuča će pomesti utočište laži, i vode će preplaviti skrovište. I vaš savez sa smrću bit će poništen, i vaš sporazum sa Šeolom neće opstati; kad prođe preplavljujuća bič, tada ćete njome biti pogaženi. Izaija 28:9–18.

„Copleșitoarea urgie” din profeția biblică este criza progresivă a legii duminicale, care începe odată cu legea duminicală ce urmează să vină curând în Statele Unite. Acei laodiceeni neînțelepți și răi, care nu posedă „dragostea adevărului” și, prin urmare, resping sporirea cunoștinței, cred că „copleșitoarea urgie” „nu va veni” peste ei, fiindcă, între altele, au ales să accepte o definiție falsă a unui simbol al Romei în profeția biblică. Făcând astfel, ei au produs un model profetic fals, întemeiat pe propria lor temelie profetică. Temelia lor este zidită pe nisip, care reprezintă o mulțime de stânci mici sfărâmate. Temelia celor înțelepți este zidită pe Stânca singulară.

Conform harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; căci ziua o va face cunoscută, fiindcă se va descoperi în foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este. 1 Corinteni 3:10–13.

Fundațiile false sunt puse în contrast cu adevărata temelie, care este Hristos Isus — Stânca. Adevărata sau falsă temelie este descoperită în cea din urmă dintre cele trei încercări ale lui Daniel. Ea este „descoperită prin foc” — focul Solului Legământului, care va veni deodată la templul Său.

Atunci se arată o clasă care a încheiat un legământ cu moartea și se arată o clasă care a încheiat un legământ al vieții.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va veni la templul Său Domnul pe care-L căutați, Mesagerul legământului în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca săpunul înălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Mă voi apropia de voi pentru judecată și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:1-5.

Mesagerul Legământului Se apropie spre judecată atunci când procesul de încercare din Daniel ajunge la cea de-a treia probă, iar cei înțelepți și cei nelegiuți sunt puși la încercare. Procesul de încercare în trei etape din Daniel începe la vremea sfârșitului, când cartea lui Daniel este desigilată și cunoștința se înmulțește. Sporirea cunoștinței este adusă în claritate prin lucrarea mesagerului ales care sună din trâmbiță. Acestui mesager i se adresează Maleahi ca „mesagerul” care „pregătește calea” înaintea venirii Mesagerului Legământului, care descoperă prin foc cine a intrat în legământ cu El sau cine a ales să facă un legământ cu moartea. În istoria millerită, Hristos a venit deodată la templul Său la 22 octombrie 1844, un semn de hotar care prefigurează legea duminicală ce va veni curând.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Testul final dintre cele trei ale lui Daniel are loc la legea duminicală care va veni curând, când Solul Legământului sosește pentru a descoperi prin foc cine a făcut un legământ cu viața sau cu moartea, fapt așezat în contextul leviților. Când Maleahi descrie fecioarele înțelepte și nechibzuite ale lui Matei, care sunt laodiceenii și filadelfienii lui Ioan, și cei înțelepți și cei răi ai lui Daniel, ambele grupe sunt încercate prin foc, iar apoi dau pe față cine este, sau cine nu este, un levit.

Leviții sunt simbolul acelor care au stat cu credincioșie în cele două răzvrățiri ale vițelilor de aur. Prima răzvrățire fiind aceea a lui Aaron, iar a doua fiind răzvrățirea lui Ieroboam. În ambele ilustrații, leviții i-au reprezentat pe cei credincioși, și ambele ilustrații oferă doi martori ai credincioșiei unui grup reprezentat de leviți la legea duminicală care urmează să vină curând. Aaron a făcut un vițel de aur. Aurul este simbolul Babilonului, iar un vițel este imaginea unei fiare. Apoi a rânduit o sărbătoare, iar poporul nechibzuit a dansat gol în jurul vițelului. Toată răzvrățirea lor s-a întemeiat pe și a fost motivată de respingerea lui Moise, solul ales.

Mose i-a zis lui Aaron: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” Aaron a zis: „Să nu se aprindă mânia domnului meu; tu cunoști poporul, că este datat la rău. Căci ei mi-au zis: «Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; fiindcă, în ce privește pe acest Moise, omul care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut cu el.» Și eu le-am zis: «Cine are aur să și-l scoată.» Astfel mi l-au dat; apoi l-am aruncat în foc, și a ieșit vițelul acesta.” Când a văzut Moise că poporul era dezgolit, căci Aaron îl dezgolise spre rușinea lui înaintea vrăjmașilor săi, atunci Moise a stat la poarta taberei și a zis: „Cine este de partea Domnului? Să vină la mine!” Și toți fiii lui Levi s-au adunat la el. El le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: «Fiecare să-și pună sabia la coapsă; treceți și străbateți tabăra de la poartă la poartă și omorâți fiecare pe fratele său, fiecare pe prietenul său și fiecare pe aproapele său.»” Fiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise; și au căzut din popor în ziua aceea aproape trei mii de oameni. Exodul 32:21–28.

Abo babyinaga ni Abalawodikiya bagaragaje “isoni z’ubwambure bwabo,” ari byo bigize umuburo w’icyorezo cya gatandatu, umuburo werekeye ugukenera gusobanukirwa neza imiterere y’inyabice eshatu ya Roma ya none nk’ikiyoka, inyamaswa n’umuhanuzi w’ibinyoma. Uwo muburo uvuguruza mu buryo bukomeye ubusobanuro bwihariye bwa Uriah Smith bwasenye ukuri kwari gufitanye isano n’icyorezo cya gatandatu na Arumagedoni.

Cei care și-au manifestat starea laodiceană respinseseră autoritatea solului ales și manifestau aceeași înțelegere confuză ca aceia care aleg să identifice simbolul satanic al „necurmatei” drept simbolul evlavios al lucrării lui Hristos în sanctuar. Ei își atribuiau izbăvirea unui dumnezeu simbolic, însă dumnezeul pe care au ales să-l venereze era un simbol al dumnezeului Egiptului, iar Egiptul este un simbol al balaurului. Ca și în adventismul laodicean, ei au respins adevărul că „necurmata” este un simbol al Romei păgâne, al balaurului, și au identificat simbolul satanic drept un simbol al lui Hristos.

Fiul omului, întoarce-ți fața împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și proroceste împotriva lui și împotriva întregului Egipt. Vorbește și spune: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine însumi. Ezechiel 29:2, 3.

Pobunjenici Arona povjerovaše laži da je simbol zmaja, prikazan zlatnim teletom, bog koji ih je izbavio iz ropstva Egipta. Laodikejski adventizam vjeruje laži da je simbol poganskoga Rima (zmaja), predstavljen „svagdašnjom žrtvom“, simbol Krista čije je djelo izbaviti ljude iz ropstva grijeha u Njegovoj službi u nebeskoj Svetinji. Oni su također odbacili izabranoga vjesnika, kao što je to učinio i laodikejski adventizam u prijeporu oko simbolike „svagdašnje žrtve“.

În prima generație (1844–1888) a adventismului laodicean, ei au respins lucrarea lui Miller în identificarea celor șapte vremi. În a doua generație (1888–1919), ei au început procesul de respingere a adevărului despre „necurmat”. În a treia lor generație (1919–1957), ei reveniseră la înțelegerea protestantismului apostat potrivit căreia tâlharii poporului tău sunt Antioh Epifanes. La 11 septembrie 2001, ei au respins rolul islamului în profetia biblică atunci când al treilea vai a sosit la cea dată. Fiecare dintre aceste patru adevăruri a fost susținut de Miller și este reprezentat pe cele două table ale lui Habacuc, iar fiecare constituie un adevăr fundamental atribuit lucrării lui

Miller, pe care sora White îl numește „cel ales”.

Răzvrătirea lui Ieroboam a început odată cu începutul împărăției de nord, alcătuită din cele zece seminții care l-au făcut pe Ieroboam primul lor împărat. Ieroboam a făcut doi viței de aur și a așezat unul la Betel, însemnând casa lui Dumnezeu, iar pe celălalt la Dan, însemnând judecată. Împreună, Betel și Dan reprezintă îmbinarea dintre biserică (Betel) și stat (Dan). Și, ca și în răzvrătirea lui Aaron, vițeii au fost făcuți din aur, un simbol al Babilonului, iar amândoi erau o imagine a unei fiare. La fel ca Aaron, Ieroboam a rânduit o sărbătoare anuală și a identificat vițeii drept dumnezeii care au scos poporul lui Dumnezeu din Egipt.

Și Ieroboam a zis în inima sa: Acum împărăția se va întoarce la casa lui David: dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfă în casa Domnului, la Ierusalim, atunci inima acestui popor se va întoarce iarăși la domnul lor, la Roboam, împăratul lui Iuda; și mă vor ucide și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda. De aceea împăratul s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur și le-a zis: Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul în Betel, iar pe celălalt l-a așezat în Dan. Și lucrul acesta a ajuns un păcat; căci poporul s-a dus să se închine înaintea unuia, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a făcut preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Tot așa a făcut și în Betel, jertfind vițeilor pe care îi făcuse; și a așezat în Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse în Betel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o născocise din propria sa inimă; și a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:26–33.

Ieroboam „a născocit în propria sa inimă”, ceea ce reprezintă lucrarea lui Uriah Smith în introducerea unei „interpretări particulare”, pe baza căreia să-și construiască modelul profetic. Ieroboam a urmat tiparul lui Aaron și, prin aceasta, a prezentat în mod eronat un dumnezeu al Egiptului drept adevăratul Dumnezeu. Dumnezeul pe care l-au produs atât Aaron, cât și Ieroboam se întemeia pe o aplicare greșită a unui simbol al naturii duble a Romei, ca simbol al conducerii de stat și al conducerii bisericești. Atât Aaron, cât și Ieroboam identificau o imagine a puterii balaurului cu simbolismul unei imagini a fiarei. Astfel, ambele acele istorii sacre ale răzvrătirii reprezintă marea probă a poporului lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic. Acea probă, potrivit inspirației, este proba formării chipului fiarei.

Prima controversă cu privire la simbolul Romei ca „tâlharii poporului tău”, care și-a făcut loc pe harta pionierilor din 1843, susținea că Antioh Epifanes era tâlharul, în locul adevărului că tâlharii sunt Roma. Prima controversă a reprezentat ultima controversă cu privire la faptul că tâlharii poporului tău sunt Roma, unde acum se susține că Statele Unite sunt tâlharii, și nu Roma. Totuși, Antioh este un simbol al Statelor Unite în versetele zece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, astfel încât minciuna de la început și minciuna de la sfârșit cu privire la cine este reprezentat sunt identice.

Întunericul și confuzia cu privire la ceea ce reprezenta Antioh în zilele din urmă produc o confuzie cu privire la chipul fiarei, așa cum au făcut și răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam. Confuzia cu

privire la chipul fiarei are loc chiar în timpul în care marea probă pentru poporul lui Dumnezeu este formarea chipului fiarei.

„Domnul mi-a arătat limpede că chipul fiarei va fi alcătuit înainte ca timpul de probă să se încheie; căci acesta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care se va hotărî destinul lor veșnic. Poziția dumneavoastră este o asemenea învălmășeală de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.”

„În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11–17, citat].”

„Acesta este testul pe care trebuie să-l treacă poporul lui Dumnezeu înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat contrafăcut se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi sigiliul Dumnezeului celui viu. Cei care cedază adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Atunci când sora White a aprobat concepția lui Miller potrivit căreia „jertfa necurmată” reprezintă Roma păgână, ea a afirmat că, din 1844, „alte concepții”, la plural, au fost îmbrățișate, care au produs „întuneric și confuzie”. Confuzia produsă de concepțiile false despre „jertfa necurmată”, care este un simbol al Romei păgâne, ca „jefuitorii poporului tău”, produce confuzie și întuneric cu privire la distincția dintre Roma și chipul Romei.

Prima și ultima controversă privitoare la un simbol al Romei au avut loc între un fost popor al legământului, care era trecut cu vederea, și un popor care atunci devenea noul popor al legământului al lui Dumnezeu. Controversa a inclus o refuzare de a se lăsa guvernați de regulile stabilite ale gramaticii, căci cuvântul „și” din versetul paisprezece a fost respins de protestanți, pretinzând astfel că tâlharii trebuie să fie aceeași putere reprezentată în versetele precedente.

A reprezentat o răstălmăcire a Scripturilor atunci când Antioh a fost silit să fie tâlharii. A fost o interpretare personală, căci orice doctrină falsă, în opoziție cu adevărul, este o interpretare personală. Controversa însăși a devenit un adevăr fundamental, deoarece a fost consemnată pe harta pionierilor din 1843. Ratificarea hărții prin inspirație a confirmat și a validat „tâlharii” ca simbol al Romei și a mărit gravitatea adevărului, căci a respinge doctrina însemna a respinge deopotrivă temeliile și autoritatea Spiritului Profetic.

Înțelegerea corectă a tâlharilor poporului tău ca reprezentând Roma, adăugată modelului profetic pe care îngerii i l-au dat lui William Miller, căci aceasta era în acord cu modelul profetic pe care a ajuns să-l înțeleagă și să-l prezinte, și anume: că Roma păgână și Roma papală constituiau temelia tuturor aplicațiilor sale profetice.

Interpretarea particulară a lui Uriah Smith, care l-a identificat pe împăratul de la miazănoapte din versetul treizeci și șase al capitolului unsprezece din Daniel drept Franța, iar apoi, în versetul patruzeci, drept Turcia, a constat în două identificări false ale împăratului de la miazănoapte. Respingerea de către Smith a temeliei în 1863 a produs o orbire care nu i-a îngăduit să vadă una dintre cele mai elementare reguli ale profeției, și anume aceasta: că, aproximativ în vremea lui Hristos, profeția a ilustrat entitățile spirituale moderne care fuseseră prefigurate de entitățile literale

antice. Pavel a învățat în mod specific acest adevăr atunci când a arătat că mai întâi a venit ceea ce era literal, iar după aceea ceea ce era spiritual.

Dar mai întâi nu este ceea ce este duhovnicesc, ci ceea ce este firesc; iar după aceea, ceea ce este duhovnicesc. 1 Corinteni 15:46.

Smith a aparținut poporului legământului care înlocuise protestantismul apostat ca popor al lui Dumnezeu, dar el le-a susținut răzvrătirea atunci când a respins cele șapte vremi și a introdus diagrama sa din 1863. Aplicarea interpretării sale personale a produs o înțelegere falsă a Armagedonului din Apocalipsa, capitolul șaisprezece, care constituie o altă probă cu privire la înțelegerea corectă a Romei.

Cu ocazia primei controverse privind tâlharii, Smith i-a reprezentat pe aceia care fuseseră implicați în prima împlinire a pildei celor zece fecioare. Astfel, prin concepția sa personală despre împăratul de la mieznoapte, el reprezintă un popor al legământului care era trecut cu vederea între anii 1856 și 1863, pe măsură ce devenea Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Asemenea protestanților în controversa tâlharilor, Smith a nesocotit autoritatea gramaticală a pasajului, pe care l-a denaturat prin interpretarea sa particulară, deoarece, din punct de vedere gramatical, împăratul de la mieznoapte, de la versetul treizeci și unu până la versetul patruzeci și cinci, este întotdeauna și numai puterea papală.

Sa rastpravom o „svagdašnjoj žrtvi”, laži su unesene u adventističku povijest od strane Willieja Whitea i A. G. Daniellsa kako bi se poduprlo staro protestantsko gledište da „svagdašnja žrtva” predstavlja Kristovu službu u Svetištu. Ta je posebna povijest prepoznata u Habakukovim tablicama, ali je važno zapaziti lažno svjedočanstvo povezano s promicanjem i uspostavljanjem toga pogrešnog gledišta, jer je ispravno razumijevanje prepoznao Miller u Drugoj poslanici Solunjanima, gdje je pitanje suprotnost između onih koji ljube istinu i onih koji vjeruju laži.

Controversa cu privire la „necurmat” se adaugă înțelegerii „linie peste linie”, potrivit căreia controversa finală a Romei are loc în timpul revărsării Duhului Sfânt. Pe măsură ce Duhul Sfânt este revărsat de sus, o putere de jos se ridică și îi stăpânește pe cei care o primesc ca fiind puterea lui Dumnezeu, deși este o lucrare de amăgire puternică.

„Cele două mari puteri aflate în conflict lucrează: una de jos, cealaltă de sus. Fiecare om se află sub influența tainică a uneia sau a celeilalte, iar faptele lui vor descoperi caracterul inspirației din care izvorăsc. Cei care sunt uniți cu Hristos vor lucra întotdeauna pe liniile lui Hristos. Cei care sunt în unire cu Satana vor lucra sub inspirația conducătorului lor, în opoziție cu puterea și lucrarea Duhului Sfânt. Voința omului este lăsată liberă să acționeze, iar prin acțiune se descoperă ce duh mișcă inima. «După roadele lor îi veți cunoaște.»” The 1888 Materials, 1508.

Contrastul profetic din controversa privind „jertfa necurmată” constă în identificarea unui simbol al balaurului drept simbol al lui Hristos. Cei care resping adevărul resping, de asemenea, rolul lui Miller, care a descoperit acest adevăr, iar prin aceasta Îl resping pe Duhul Sfânt și săvârșesc păcatul de neiertat.

În articolul următor vom aborda o controversă privitoare la Roma, care a avut loc la scurt timp după 11 septembrie 2001.

„Trăim într-un timp în care viața este de cea mai mare prețuire și de cel mai mare interes. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Desfășurări uimitoare se vor derula neîncetat înaintea noastră; căci agenții nevăzuți sunt la lucru, manifestând o activitate intensă. Puterile întunericului de jos acționează asupra uneltelor omenești, iar oamenii răi conlucrează cu îngerii răi pentru a lupta împotriva poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus; în același timp, o putere de sus lucrează asupra acelor care se vor supune influențelor divine, iar poporul lui Dumnezeu conlucrează cu inteligențe cerești. Nimic mai puțin decât o credință reală, autentică, nu va supraviețui presiunii care va veni asupra fiecărui suflet omenesc în aceste zile de pe urmă, ca să-l pună la probă și să-l încerce. Dumnezeu trebuie să fie refugiul nostru; nu ne putem încrede în formă, mărturisire, ceremonie sau poziție, nici să credem că, pentru că avem numele că trăim, vom putea sta în picioare în ziua încercării. Tot ceea ce poate fi clătinat va fi clătinat, iar acele lucruri care nu pot fi clătinate de amăgirile și înșelăciunile acestor zile de pe urmă vor rămâne. Țintuiți sufletul de Stânca cea veșnică; căci numai în Hristos va fi siguranță. Isus a descris zilele în care trăim ca fiind zile de primejdie. El a spus: «Cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, cum erau în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când Noe a intrat în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și venirea Fiului omului.» «Tot așa cum a fost și în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat din cer foc și pucioasă și i-a nimicit pe toți. Întocmai așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.» «Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: Veniți, binecuvântați Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.» Calea noastră în această viață va hotărî destinul nostru veșnic acolo; de noi depinde să spunem dacă vom fi cu aceia care moștenesc Împărăția lui Dumnezeu sau cu aceia care merg în întunericul de afară. Dumnezeu a făcut toate pregătirile pentru mântuirea noastră; atunci să ne folosim de ceea ce a fost cumpărat cu un preț infinit. «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» Youth Instructor, 3 august 1893.